

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: T. X. D., nar. X,
státní příslušností X
t.č. v X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
se sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1, č. ev. ČAK 19 064

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
odbor cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2023, č.j. KRPA-230060-16/ČJ-2023-000022-ZZC,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 11. 7. 2023, se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. července 2023, č.j. KRPA-230060-16/ČJ-2023-000022-ZZC (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem vycestování na dobu 30 dnů.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně vytkl žalované, že v jeho případě nedostatečně zkoumala možnost uložení mírnějších opatření, ačkoli s ohledem na recentní judikaturu je nezbytné přistoupit k vydání rozhodnutí o zjištění teprve poté, co je náležitě možnost uložení mírnějších opatření zvážena a shledána neúčinnou. Podle žalobce by přitom v jeho případě mírnější opatření nepochybně dostačovala s ohledem na jeho situaci, kdy se mu X narodil syn, tento má povolen na území České republiky dlouhodobý pobyt, a se kterým společně s jeho matkou a družkou žalobce sdílají společnou domácnost v bytě pronajatém na jméno družky žalobce. Rovněž v této souvislosti žalobce odkázal na to, že uvedl, že má peníze na letenku a je připraven dobrovolně vycestovat, koupí si na svoje náklady letenku, pouze se chtěl rozloučit se synem a zařídí si všechny věci spojené s vycestováním.
3. Dále žalobce namítal, že žalovaná nedostatečně posoudila možnost uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když žalobce oznámil žalované, že se zdržuje na adrese, na které je hlášena i jeho družka se synem. Žalovaná pak podle žalobce tuto možnost rozporovala pouze tím, že žalobce nemá registrovanou adresu pobytu a není uveden v nájemní smlouvě, a tudíž ho k této adrese nic neváže. Ignorovala přitom skutečnost, že zde žalobce již dva a půl roku bydlí. Žalobci také nikdy v minulosti nebylo žádné zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo, takže nelze předjímat jejich neúčelnost.
4. Žalovaná se také podle žalobce nedostatečně vypořádala s nabídkou finanční záruky do výše 100.000,- Kč, kdy se ani blíže nezajímala o to, v jaké lhůtě by žalobce finanční záruku složil a nedala mu tak k tomu ani příležitost, jelikož žalobci neposkytla žádné platební údaje ani informace o tom, jak je možné tyto prostředky vůbec složit.
5. Žalobce rovněž namítal, že se žalovaná v podstatě ani nevypořádala s návrhem žalobce na uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v podobě povinnosti pravidelně se hlásit policii v době policií stanovené, neboť v napadeném rozhodnutí uvedla pouze, žalobce nectí zákony České republiky a jeho tvrzení jsou účelová.
6. Žalobce rovněž žalované vytkl, že jeho zajištění odůvodnila tím, že mírnější opatření není možné uložit pro dřívější protiprávní jednání žalobce.
7. Žalovaná také podle názoru žalobce ignorovala veškeré vazby a zásahy do soukromého a rodinného života žalobce, jeho družky a nezletilého syna.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně uvedla, že v napadeném rozhodnutí jasně a dostatečně na stranách 5 – 8 napadeného rozhodnutí odůvodnila, proč nepřistoupila k možnosti užití mírnějších opatření. Shrнула v této souvislosti, že po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii, dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyl nucen namísto zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření.
9. Žalovaná tedy s ohledem na shora uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

10. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
11. Dne 3. 7. 2023 hlídka Policie České republiky kontrolovala žalobce poté, co si povšimla jedoucího vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ X, u kterého se rozhodla provést kontrolu osádky. Lustrací žalobce v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, má platný zákaz pobytu na území České republiky a v roce 2021 mu byl vydán výjezdní příkaz, čímž vzniklo podezření, že na území České republiky pobývá neoprávněně a byl proto podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
12. Rozhodnutím žalované ze dne 4. 12. 2019, č.j. KRPA-409483-20/ČJ-2019-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění se stanovenou dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v trvání tří let. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne X, sp. zn. X, byl žalobce odsouzen k trestu vyhoštění ve výměře 2 let.
13. Do protokolu o podání vysvětlení sepsaného dne 4. 7. 2023 žalobce uvedl mimo jiné, že naposledy vstoupil do schengenského prostoru v roce 2013 a od té doby je v České republice. V současné době nemá v České republice ani v jiném členském státě Evropské unie povolen žádný druh pobytu. Rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, protože se v roce 2019 seznámil s přítelkyní, a proto nechtěl vycestovat. Následně vydaný trestní příkaz pak nerespektoval proto, že v tuto dobu byla jeho přítelkyně těhotná. Je si vědom toho, že k pobytu na území České republiky potřebuje platný cestovní doklad a oprávnění k pobytu. Žádnou žádost o legalizaci svého pobytu si nepodal. Momentálně nepracuje a žije z úspor s tím, že jeho družka pobírá rodičovský příspěvek. Aktuálně je svobodný a má přítelkyni, se kterou má syna narozeného dne X. V zemi původu má rodiče a bratra, se kterými je v telefonickém kontaktu. V České republice ani ve Vietnamu nemá žádný majetek. Bydlí v pronajatém bytě společně s družkou již asi dva a půl roku. K dotazu ohledně možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že může složit kauci do 100.000,- Kč, může se dostavovat na oddělení a bydlí také na adrese X. Na dotaz, zda to má jak prokázat uvedl: „Rodina ve Vietnamu mi může pomoci. Já nemám.“ Dále uvedl, že finanční prostředky na vycestování má, popř. si může vypůjčit. Vycestuje dobrovolně se tím, že je připraven si zakoupit letenku na svoje náklady. Pouze by se chtěl rozloučit se synem a družkou. V zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí.
14. Dne 4. 7. 2023 podala vysvětlení i paní T. T. T. V., družka žalobce, která uvedla mimo jiné, že do České republiky přicestovala v únoru 2018 za účelem zaměstnání. Je držitelkou

pracovního víza. S žalobcem se seznámila až v České republice koncem roku 2020 přes společného kamaráda. Ve společné domácnosti s žalobcem bydlí od března 2021 s tím, že ona se stará o domácnost a společného syna a žalobce o finance. V době početí dítěte nevěděla nic o vyhoštění žalobce. O problémech žalobce s pobytem se dozvěděla až v pátém měsíci těhotenství. Nyní je jí jasné, že žalobce bude muset dříve nebo později opustit území České republiky, ale doufá, že zde zůstane co nejdéle, aby jí pomohl s výchovou jejich dítěte a staral se o rodinu po finanční stránce. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je zdravá. Syn má problémy se střevy a trávením. Hodlá zůstat v České republice, i když žalobce vycestuje, ale nedovede si představit, jak se zde bude sama starat o dítě.

15. Následně dne 4. 7. 2023 pak vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým byl podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobce zajištěn na dobu 30 dnů za účelem vycestování.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
17. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
18. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrhoval nařízení jednání a žalovaná ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
19. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
20. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*
21. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*

22. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)]* je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.
19. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
21. Pokud jde o možnost užití mírnějších opatření, soud má za to, že se žalovaná zejména na stranách 5 až 8 napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala možnostmi užití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce a řádně u jednotlivých opatření odůvodnila, proč k nim nebylo možné v případě žalobce přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech odkazuje.
22. Co se týče zvláštního opatření v podobě povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly ve smyslu ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, souhlasí soud se závěrem žalované, že by v případě žalobce uložení tohoto mírnějšího opatření nepostačovalo. Žalobce již od 17. 1. 2020 ignoruje jemu uložené správní vyhoštění, a to i za cenu, že tím vědomě páchá trestnou činnost, pro kterou byl rovněž odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne X, sp. zn. X, k trestu vyhoštění ve výměře 2 let. Při podání vysvětlení sice vyjádřil ochotu a připravenost dobrovolně vycestovat, nicméně dosud tak ani za více než tři roky neučinil a naopak hledal i vytvářel důvody proč nevycestovat, když nejdříve nevycestoval, protože si našel přítelkyni, následně proto, že přítelkyně přišla do jiného stavu a konečně proto, že se jim narodil syn, o nějž je třeba pečovat. Žalobce tedy mimo jiné věděl, že je povinen vycestovat, a přesto si zde nadále intenzivně budoval soukromý a rodinný život. Za těchto okolností nelze žalované úspěšně vytýkat, že nepovažovala v případě žalobce uložení předmětného zvláštního opatření za postačující a že dospěla k závěru o důvodných pochybnostech o tom, že by žalobce povinnosti vyplývající

z předmětného zvláštního opatření řádně plnil. Na tom nemění nic ani to, že soud plně nesdílí názor žalované v tom směru, že žalobce k místu jeho současného pobytu nic neváže, když je zde naopak vázán pobytem své družky a nezl. syna a vedením společné domácnosti, což je podle mínění zdejšího soudu vazba nepochybně silnější, než by kdy byla platná nájemní smlouva znějící na žalobce k bytu, který by obýval jen on sám.

23. Soud nemůže rovněž přitakat žalobci v tom, že by se žalovaná nedostatečně vypořádal s jeho nabídkou peněžitě záruky do výše 100 000 Kč. Žalobce tuto nabídku při podání vysvětlení skutečně učinil a žalovaná ji v napadeném rozhodnutí nijak neignorovala, nicméně nemohla současně odhlédnout od toho, že žalobce uvedl i to, že finanční prostředky na složení záruky nemá, resp. jejich vlastnictví nemá jak prokázat. Odkaz na možnou pomoc rodiny ve Vietnamu pak zůstal pouze v takto obecné rovině, jak rovněž žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla. Soud zde má tak za to, že žalovaná řádně odůvodnila, proč nemohla přistoupit k uložení zvláštního opatření v podobě finanční záruky, a její závěr v tom směru, že žalobce finančními prostředky ke složení finanční záruky nedisponuje ani jimi nedisponuje jiná osoby, která by je za žalobce složila, ob stojí.
24. Nelze souhlasit ani s tvrzením žalobce, že žalovaná odůvodnila neuložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v podobě povinnosti pravidelně se hlásit policii v době policií stanovené pouze tím, žalobce nectí zákony České republiky a jeho tvrzení jsou účelová. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dále konkrétně uvedla, že vědomé nevycestování ve stanovené době a neřešení nelegálního pobytu nedává žádnou záruku, že žalobce bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii ve stanovené době. Dále na stranách 6 – 8 ještě odůvodnila ve vztahu ke všem zvláštním opatřením za účelem vycestování, proč k těmto nepřistoupila. Proto má soud odůvodnění napadeného rozhodnutí i v tom směru za dostatečné a závěr žalované o tom, že v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, za správný.
25. Veškeré námitky nedostatečného posouzení a odůvodnění nevyužití možností mírnějších opatření ze strany žalované tedy podle zdejšího soudu nemohou obstát, navzdory obsáhlé úvaze o závažnosti zásahu zajištění do osobní svobody žalobce, když žalovaná se možnostmi uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce zjevně dostatečně zabývala (srov. kupř. str. 5 – 8 napadeného rozhodnutí) a u každého jednotlivého opatření zvlášť a následně i v souhrnu odůvodnila, proč k nim namísto zajištění nepřistoupila.
26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38, *důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona)*. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Soud má přitom za to, že žalovaná této své povinnosti Nejvyšším správním soudem v této souvislosti vymezené v zásadě dostála.
27. Žalovaná se rovněž dostatečně zabývala i možným nepřiměřeným zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (srov. str. 9 napadeného rozhodnutí). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaná poměřovala skutečnost, že žalobce má na území České republiky žijící družku a syna, kteréžto žalobce uváděl jako

jediné důvody jeho nevycestování, s dalšími skutečnostmi a okolnostmi jako je to, že v zemi původu má žalobce rodiče a bratra, ke kterým by v případě vycestování mohl vrátit, a zejména to, že na území České republiky rozvíjel vztah se svojí družkou při plném vědomí toho, že jej stíhá povinnost vycestovat. Soud má za to, že žalovaná dospěla ke správnému závěru, že napadené rozhodnutí bude jistě představovat určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce (i jeho družky a syna), avšak nebude se jednat o zásah nepřiměřený. Soud tak usuzuje i s ohledem na podaná vysvětlení žalobce a jeho družky. Družka žalobce uvedla, že ona se stará o domácnost a výchovu dítěte a žalobce o finance, a žalobce zase uvedl, že nepracuje a žije z úspor. Z toho lze dovodit, že fyzická nepřítomnost žalobce po dobu jeho zajištění, nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života (ani jeho družky či syna), neboť žalobce by i jinak nepracoval a družka žalobce má nepochybně přístup k úsporám žalobce, když spolu sdílí společnou domácnost.

28. Vzhledem ke shora uvedenému a s ohledem na pobytovou historii žalobce, kdy tento dlouhodobě pobývá na území České republiky bez pobytového oprávnění, dlouhodobě nerespektoval pravomocně uložené správní vyhoštění, dopustil se v této souvislosti i trestné činnosti a nerespektoval ani za tuto pravomocně uložený trest vyhoštění, nelze mít zajištění žalobce za nepřiměřeně tvrdé či nedostatečně odůvodněné, jak žalobce ve své žalobě uvádí.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 2. srpna 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce